

Den skønlige Kvinde paa Tjele.

Livsbildning fra Reformationstiden

H. N. Guld.

Første Bog.

(Fortælling.)

„De Bysmænd“, svarede Bert undvigende, „tænk, der findes ingen værre Niddering end den, som intet har.“

„Jeg faar da sly dig en Sæddel“, sagde Hr. Mogens.

„Hidtil ved ingen af Viten Lødenballt paa nogen Hefestegn.“

„Taf, som byder!“ svarede Bert. „Du har altid været mig en god Frænde og Ven, Mogens!“

„Nu, Bert, — sly din Ven nær, men sly ikke Saaret af ham! Du kunde have vendt dig til Maren og Erik i din Næb; de ere jo i Staden.“

„Sands! no!“, svarede Bert og pfsitrede med Sjænen; „dog vilde Ulykken, at de i Gaar gjorde en Part til Strandsdel. Godt er det dog, at du nævner dem, da jeg har Erinde til dig fra Maren, efter hvis Dnsle jeg er reden Herop.“

Hr. Mogens spidde Breen; men da Bert sad taab og liggede ned i Kruset, bød han Anud gaa ud.

„Lad helst Anud blive her“, bad Bert og saa op med en vigtig Mine. „Hvad jeg har at sige dig, Mogens, er vigtigt for ham og for de unge at faa Forstand af.“

Anud som at havde rejst sig fra Bænten, tog hellere end gerne Plads igen. Bert tømte Kruset til den sidste Draabe, strøg Alstummets af sit Stæg og stred saa til at udrette sit Erinde.

„Fort!“ begyndte han, „kærlig søsterlig og broderlig Hilsen fra Maren og Erik! De have, siden de gæstede dig, dvælet i Vinderrig og der nogle Dage haft megen Omgangs-gesse med Rigens Hofmester, Peder Ebbesen og Axel Juul. Der er blandt dem paa begge Sider blevet talt meget om Nogens Tilstand og Standens Vilkaar, og Mogens Gjeve har gjort dem viis paa, at for Niget gives der ingen Gjenfje, bliver ikke Hertug Kristjens taaret til Konge. Det gif ikke paa Modet St. Jørgens Dag“, ikke heller paa Herrerdogen i Nye først paa Maaneden, hvorom du jo sikkert har hørt?“

„Ja, jeg har“, svarede Hr. Mogens; „alle Bisperne modfatte sig det, ligesom ogsaa Bredbjørn Bodebuff, Peder Lyfte, Niels Brof og Mogens Bilde.“

Bert nikkede med saa viis en Mine, som om han selv havde Bogen i Rigens Raad, og tog en god Slur af Alkruset, som Anud stadig fyldte af Kanden.

„Rigens Hofmester“, vedblev han, „holder lige godt uvigelig ved sit Forsæt at sætte Hertugen ind; dog mener han, at det faar ingen Art, vil ikke den menige Adels tage Haand med i Hanke. Han havde forlebet Dag Erik for, og da jeg stod hos, sagde Mogens Gjeve mig nogle gode og venlige Ord og lagde før Vægt paa, at jeg er Lutherus Rare tro. Derom talte han ogsaa indtrængende med Erik, som endnu ikke er gaaret over, om han end hævder til den ny Lære; derefter med Maren, der jo hidindtil har været Papiist paa en Hals. Han lagde det helt tyndt ud for dem, at den gamle Kirke raver vældig og snart vil falde i Grus, saa det raadne papiristiske Væsen helst bør aflægges af hver reiffaffen Dannemænd. Det kunde ogsaa, sagde han, søje sig faaledes, at vi fik det Guds tilbage, vore Fædre i deres Vanvittighed*) have stænkert til Kloster for umptige Sjælemessers Styld, deres Esferkommere til stor Fortlejnelse.“

Hr. Mogens sagde „Om!“ og Anud sørgede atter for, at Bert kunde faa sin Strube vædet.

„Der paatom da især Maren en mægtig Sindsrørelse, og hun har siden lidt af svare Anfægtelser og ganske mistet sin Raabslst. Den gamle og den ny Lære, siger hun, skrider en naar Strid i hendes Hjerter, og hun har ræddelige Drømme hver Nat. Det er, som Lutherus og Nogens Hofmester drage hende til den ene Side, Guds Moder og en stor Stare Helgener til den anden. Hun ser til sin Forundring, at de alle intet magter mod Lutherus og Mogens Gjeve, saa disse to vel maa være de stærkeste. Hun agter da nu ganske at affværges Papiismen og har talt til Thøger derom; men han harie uvillig hændes Befendelse og vilde ikke rei sætte Tid til hendes Oprigtighed, hvorved han efter min Mening gør sig Styld i stor Laabelighed. Nu vilde det styrte Maren, om du som en god Broder vilde træde i hendes Jøbsspor, og du kunde blive til Sinds at affværges Papiismen, Erik denter i lige Maade, at du vil faa paa samme Side som han og støtte Hertug Kristjens Væg. Jeg lovede at foredringe dig dette snarest og vende tilbage til Staden med dit Svar.“

„Dette kommer mig helt uventet“, tog Hr. Mogens til Orde efter nogle Tjebifttes Ladsbed. „Jeg har holdt fast ved det gamle i saa mange Aar og er ikke til Sinds nu, da det lider mod Aften, at forandre mig. Jeg agter ogsaa Jomfru Maria og alle hellige Verdigehed og Hæder højt og kan ikke finde mig i, at hun og de fortlejnes.“

„Derom kan jeg tale!“ sagde Bert. „Det er tun som at hoppe over en Bæl. Jeg ringeagter ikke Guds Moder, samt jeg ingen Afgudsdyrker er længer og ikke tårer hendes Billebe; men jeg havde intet uden Blusfel og Haan af det Munteregimente. Jeg blus ved at minde, hvor jeg lod mig trække om ved Ræsen af en gerrig Klosterbroder eller Præst, som om jeg tun havde været en Stolepog. De Klerte undte mig ikke Jøden og paalagde mig somme Tider haard Faste. Nu ader jeg Rød, naar jeg lyfter, og indser, at en Mundfuld Rødmaad ikke kan sende mig ned i Helvede.“

„Nogen Faste vilde dog til Tider være dig faare gavnlig, Bert!“ mente Hr. Mogens, „du raser mod dig selv, ødelægger din Sundhed og stækker dit Liv. Lad mig som din suldtro Ven sige dig det.“

„Na, hvad, Mogens, jeg er karst som en Fisk“, svarede Bert. „Hav du ingen Angst for mig! men du selv skal tænke over, om det kan komme dig til Væst eller Gavn

at gaa over. Maren kom i stor Harme ved at tænke paa, hvorlede det gerrige Munte i Forinden havde fralokket Slægten Guds. Om nu de store Gaver ere falskelig tagne og ikke paa nogen Maade have formiddet Guds Dom, vilde det da ikke være at gør Ret og Stel at fræve dem tilbage?“

Hr. Mogens røkkede i sin Stol, og hans usfite Blif viste, at der var blevet rørt ved et smit Sted.

„Jeg“, vedblev Bert, „snatter ikke for min egen Pose. Jeg binder molken intet, da jeg tun har Part i den øde Gaard i Mufsted, som Jens Nielsen tilfjædede Værglum Kloster i gammel Tid. Fange vi den igen, og den skal deles imellem Pernille, Gertrud, Ellen, Sofie og mig, bliver der maalkt kun en Tønde Vis Værd til emboer af os. Men lad høre engang, hvad din Farmoder, Ellen Svendsdatter, borkantende til Amsmid og Mariager? Maren har paalagt mig at spørge dig detom.“

„Om!“ sagde Hr. Mogens, „det ved jeg helt vel og har Bred derpaa; det ligger i Strinet blandt de andre gamle Pergamenter. Ellen gav for sin Sjæls Frelse til Amsmid Kloster fire Gaarde i Falstrup og en i Vinderflev, og til Mariager gav hun fem Gaarde, og to i Strøgods.“

„Ser vi det!“ sagde Bert og gned Hænderne; „der gif hele ti Gaarde i Munkens Sæt! Den Salighed blev saa dog en Kende dyrere, end du sagde før. Hjælpe vi nu Hertugen til Kronen, løser han for Sækten. Sitt saa din Haand deri, Mogens, og tag din lovlige Gjendom!“

Hr. Mogens grundede et Njebitt, men hævdede saa Hoovedet og sagde med uventet Fasthed:

„Jeg gør det paa ingen Maade, Bert! Først fordi, det intes mig at være at forhære Forældrenes Fred i deres Grav. Hvad de gav i god Tro, lad det blive. Jeg er ingenkunde vis paa, at Gaven har været umptig. Huff dernæst paa, at Hertugen er ikke Herre i Danmark, langt fra! Man bør i disse Tider se sig godt for, hvad man gør. Altsaa bringer du Maren min kærlige broderlige Hilsen og beder hende have mig undfyndt. Jeg gør ingen Forandrung ved min Tro, og derved maa det have sit Forblivende. Om det andet, at isette Hertugens Sag, da saa vi se. Jeg kan ikke i saa vigtig en Sag give Svar paa en Studs. Erik og Maren derimod saa raode sig selv.“

Bert's pudrige Naahn rødede hans Stuffelse og Forundring over hans Frændes Uvilgængelighed. Den agtværdige Vædet for Fædrenes Minde, Hr. Mogens vedtendte sig, fandt ingen hynderlig Genklang i Bert's vedfættighed og Udsejleser nebværdige Sjæl. Derimod fattede han bedre den snu Forsigtighed, Hr. Mogens's Svar vidnede om. Han kendte sin Frænde for godt til ikke at vide, at naar denne havde taget sin Beslutning, var den uroffelg. Hr. Mogens paa sin Side havde sine Tanker, som han dog holdt for sig selv, samt det vilde have smiget gale Bert hæjlig, havde han undtalt dem. Han stirede nemlig paa sin Luruede Frænde og tænkte: Bert er ingenkunde til hør Tid den Gæt, man holder ham for!

Da Bert nu havde røgtet sit Erinde, slog han Gæsten løs for Moor.

„Nu er jeg lige glad“, sagde han; „men dette har taget paa Lungerne, Mogens. Und mig en Daar slyd Vin, før jeg drager bort!“

Hr. Mogens havde intet imod at forsøje sit Afslag paa den Maade og flaa en Svir af. Der gif Bud efter en Kande Vin, og da den var komet, fnyldtes Kanden paa ny. Bert trallede sine Biser, gjorde Løjer med Anud og hidfede Hr. Mogens's Hund, der hidtil havde ligget rolig og sovet paa deres Hynder, paa hinanden. I to samfulde Timer sad de og drak, indtil Anud saa under Verdet, og Sjænen stod ganske stude i Hoovedet paa hans Fæder. Gæle Bert blev derimod endnu mere højrøstet og lystig, indtil han endelig skønnede, at han var alene om Spæjen. Han brød da op og red ad Bivorg til, idet han magelig bredebe sig i en af sin Frændes Sæbler, som var bleven lagt paa den brune Blis's skarpe Røg.

Da Hr. Mogens havde sovet Rusen ud, gif han omstrung og manglede hen for sig: en sær Tidende, en sær Tidende! og da Wigand bad om Forklaring, fik han at vide, at Fru Maren Erik Strams var bleven lutherf. Denne sære Tidende indgød ham en ikke ringe Uvngstelse, thi hans Patron umalede for ham, hvor nær han selv havde været ved at følge Maren's Eksempel. Det blev fra nu af en af hans bedste Fornjelsjer at true sin Strisfæder med Lutherus og Fransald fra den ene saliggærende Kirke.

Ottende Kapitel.

Anud Mogensens Gældner.

Intet stille i forbums Tider faa mange reiffaffen Mænd ad, som Gjendomsretten; især i den Tidssalder, hvorom her er Tale, var Processlysten en almindelig Syge. Sjælens sluttedes en Handel eller stiftedes et Bo, uden at der fulgte Retsskribidigheder efter, og undertiden blede de ikke førte til Ende i et Mennekstes Levealder. Lyft til at udvide sine Gjennomme og stor Haardnækkethed i at fastholde sine Rettigheder var et Særende for Dattens Adel, der isovrigt, maalt med sin egen Tids Maalestof, i det hele taget var biligtgæntende og langt fra ikke undertrykte Bøndene vare uretfærdige, og naar Kristjens den Anden, der nu sad og sukkede i sit Fængsel, i sin Tid brugte Magtens Tryk foroven, vilde denne Fremfærd have været priselig, hvis han ikke i Udfærelsen af sin store Gjening selv saa groft havde besmittet sine Hænder med Gysomhed og Uretfærdighed. Dog maa det siges til hans nærmeste Esferfølgeres Rød, at under deres Scepter var Bønden endnu ikke hel værgeløs. De overleverede Domme vidne, at endnu dengang kunde en Bonde blive hørt og saa Ret mod en Adelsmand.

Et Bøvis paa, at Bønden, uagtet han havde mistet sine politisfe Rettigheder, dog endnu nød nogen Agtelse, er den Omstændighed, at Herremændene undertiden i Afgjorelsen af deres Stæltræter valgte deres egne Bønder til Nebmand og underkastede sig deres Voldgiftsændelse.

En sig biligtgæntende Adelsmand var Kristoffer Kruse til Vingeard, og herpaa gav han Bøvis faa Dage efter, at Bert Griffen havde gæstet Tjele. En Stjetrætte havde nemlig i nogle Aar gjort ham og Hr. Mogens til Uben-

ner. De holdt sig fra hinanden, uagtet Hr. Mogens dog tillod sine Børn nu og da pleje venlig Omgang med Kruserne, hvorimod Kvindene paa Vingeard aldrig havde vist sig meget villige til at gæste Tjele, fordi de delte de flestes ringeagtende Mening om Genez Jalobsdatter, og denne Besiden som et udenlandst Væsen var dem fremmed. Kristoffer Kruse mente sin Nabo det godt, han undede hans Børn og hntedes over deres ufalige Moder, hvorfor han nu, da hans Søsters Bryllup var forestaaende, besluttede at gøre et Strid til Forjoning.

Han red da en Dag selv i fuld Puds til Tjele, ledsaget af et Par Svende, og da Hr. Mogens trods sin Overrasfelse modtog ham vel, gjorde han sin Nabo det Forslag at jevne deres Stæltrætte og lade sæs Bønder, udbvalgte af dem hør, dømme dem imellem. Hvor stadig Hr. Mogens nu end kunde være, gjorde dog hans unge Nabos frimodige Handlemaade Indtryk paa hans Hjerter, og han gav sit Minde til Forsigtig, der ogsaa nogle Dage senere ved Bøndernes Hjelpt blev fuldbyrdet. Da de derefter paa Tjele drat broderlig Forlig i en Kande Hamburgerst, lod Kristoffer Hr. Mogens fortfaa, at det var med sin Søsters forestaaende Brudefærd for Tje, at han havde indledet en bedre Fortfaelse, og at det vilde være ham og hans Hustru faare kart, om Hr. Mogens, hans Hustru og Børn paa denne Glædesdag vilde forsøje Brudens Hæber ved deres Nærverelse paa Vingeard, Peter og Poolsdag forftommende Klotten otte Slat, og deltage i Bryllups-gildet haade denne og de føgende Dage.

„Gamle holder ere onde at sette“, sagde den ærlige Kristoffer, „det er bedst at gøre det til Gaans. Anna og jeg tænkte, at paa den Dag maatte helst alle være glade, og at det vilde være ligesom en Formættelse af Glæden at vide en saa god Mand og hæderlige Nabo, Ridersmanden Hr. Mogens Lavridsen, Brudehuset saa nær og dog ikke nærværende.“

„Var oprigtig tattet for eders og eders Hustrus gode Hjertelag“, svarede Hr. Mogens med et høvift Bult. „Nogle le af os skulle vise sig for den os viste Ere give Møde til den slyffatte Tid.“

Med dette høflige, men ubestemte Svar maatte Hr. Kruse lade sig nøje. Han tænkte, hvad der ogsaa indtraf, at Genez ikke vilde indfinde sig, enten hun nu selv onstede at blive ved Hjemmet, eller det blev hende forment at bruge med. Han vovede dog ikke at røre ved dette smme Punkt, hvorimod han derefter fremkom med sin Søsters Zniste, at Jomfru Margarete maatte lefage hende som Brudepige og hendes Broder Anud ride med blandt Brudgommens Svende. Hr. Mogens gav med stor Villighed og mange Takfjelsjer sit Minde dertil, og de slystes derpaa ad i Venlighed og med gensidig Høflighed.

Efter at Forjeningen med Hr. Mogens faaledes lykkelig var fuldbragt, udbad Anna Enevoldsdatter sig sin Veninde Margaretes Nærverelse paa Vingeard i et Par Dage, efter Sigende for at tage hende paa Raad med Hensyn til Punt, men i Værligheds, fordi hun i de sidste Dage af sin Jomfrustand, før hun skulde drage ud i Verden, sølte Trang til at nyde Margaretes Selskab og Fortrolighed. Ifølge denne Jnbbede rede Margarete, ledsaget af Anud, en smul Dag i den sidste Uge af Juni Maaned til Vingeard.

Dette Herrefæde var tun en Gaard af anden Rang og kunde ikke maale sig med Tjele hærken i Bygningernes Udstrækning eller Styrte, Stuehuset, en Lange med Kældere og eet Stovværk, var rummeligt, men laa ved Staldbygningerne og Læden, med hulle de banne en anefelig Gaardplads. Gaarden var aldeles ubestæft, som faa mange andre Sædegaae i Perioden før Reformationen, da Uden, især i Jylland, i det hele taget ingenkunde var rig. De adeliges Bølgjer, ligesom deres Levedis til daglig, var tærdelig, om de end ikke undlod ved færdelses Lejligheder at bære stor Pragt i Klæder til Stue og i Anretningen ved Gilderne at vise Overdaadighed, som ofte var over deres Evne.

Var Kristoffer Kruses Fædreggaard faaledes ikke meget anefelig, havde den til Gengæld et des venligere og hyggeligere Præg. Fra Stuehusets nordlige Værelser havde man Udsigt til Gaardspladsen, fra de sydlige glædedes Vjet ved at se ud i den venlige Urtegaard, der var langt bedre holdt end Urtegaarden paa Tjele. Urtegaarden stærmedes af en lille Lund, som fra Bakkens Straaning strakte sig helt ned i Da'en, hvor der var flere fluggefulde Siddepladser.

Da nu Anud med sin Søster nærmede sig Indførelsen til Gaarden, blev han lidt røb om Kanden ved frats at se Anna og Jde for sig. Margarete lagde ikke Mærke til hans Forlegenhed, og havde hun ogsaa gjort det, vilde hun næppe have lænert, at det var andet end Kæjethed. Hun troede, at hendes Broders Hjerter var ufladt, og at han fatte sine Hundes Selskab, Vaabenleg, Jagt og Fisteri langt over selskabeligt Samvæde med unge Jomfruer; men deri tog hun fejl.

Anna Enevoldsdatter gif de kommende livlig i Møde og klraabte Margarete en hjertelig Velkomsthilsen. Hun var en fint bygget Pige af Middelhøjde, nogle og lyve Aar gammel. Hendes Ansigtstrak var tættelige, og hendes smaa, brune Vjne havde et blidt, sømmerift Udtrykt. Det mørkebrune Haar var rigt og lagt i Fletninger; Tidens Møde tillod ikke, at det hang i Kølter og flagebe frit, hvad man holdt for Skgemærslg. Naar Anna nu snart blev indlemmet i Konelavet, skulde hendes skonne Haarfjæde helt døttes af Perlehuem. Hendes Ansigtshæder var frist, men dog noget mørk, hvilstet blev endnu mere isjnerfaldende, naar hun viste sig ved Siden af Jde Niesdatter; thi hun var med sin sine Hufbare og sit blonde Haar lys og stær som en Risse. Uagtet hun tun var sytten Aar gammel, var hendes Stikfelse anefligere end Anna Enevoldsdatters, slydig, men meget velklat. Hun saa paa Anud med et muntert Blif i de blaa Vjne, og naar hun talte og lo, tom Smilshullet frem i hendes Kind, og man saa to Røder skonne, hvide Tænder.

Da Anud og Margarete vare slyede af deres Heste, og Henning, som havde lefaget sit Herfæb, red ind paa Gaarden med dem, førte Anna efter en hjertelig Omfavnelse strafs sin Veninde ad en Sti uden om Gaarden til Lundben; saa stor var hendes Langsel efter at udøje sit Hjerter for Margarete. Anud blev saa alene med Jde, men syntes at være temmelig ilde stedt. Smilshullet i Jde Nies-

datters bløde Kinder indgød ham langt mere Respekt end et draget Sværd. Han sid taab og saa hen for sig, saa Jde tilfidsit selv sølte sig foreleg og rømede; men hendes sunde Munterhed vandt dog Sejr, og hun brast i Latter, saa at Anud, blusjende rød, halvveed udbredt:

„For Gud, Jomfru Jde! I maa ikke faaledes le mig til Stamme.“

„Taf, Anud“, svarede Jde, „fordi I omsider fik Munden paa Gang; tun et Spøgsfelse tier, som I.“

„Hjæjen maa være hos eder“, sagde Anud mut.

„Saaledes har det været fra Verdens Stabelte“, svarede Jde, „at Eva altid sit Stylden.“

„Nu bliver I lær“, svarede Anud med vossende Mød. „I læser for meget i de lutherfste Bøger. Jeg liber ikke de Jomfruer, der stadig sidde med en Bog for Ræsen.“

„Sig mig, Anud“, bad Jde, „hvordan en Jomfru skal være for at behage Anud Mogens?“

„I meget, som I er, dog ikke i alt. I driver Gæt med mig.“

„Da hold op at være min Gæt, Anud!“

Anud blev helt tankfuld ved det Svar og gif og bed i sin Haandste, mens han fulgte efter Jde ad den samme Sti, ad hvilken Anna og Margarete vare forfundne.

„Maafte“, svarede han omsider, „lærer jeg eder Kunsten af, saa det bliver Enden paa Legen, at I bliver min Gæt.“

Dette mandige Svar huebe Jde godt; hun slog dog knibst med Ræften.

„Faar jeg danse med eder ved Annas Brudefærd?“ spurgte Anud og siandfede.

„Lad se først, hvilke Ungersvende der komme!“

„Jagen“, sagde Anud, „det sværger jeg ved min Helgen, som danser mere gerne med eder end jeg.“

„Dog mulig en, der sparer min Hjortel.“

Anud saa ud som en angrende Spnder; han mindedes tun alt for godt, at han ved Juleaften forrige Aar havde høft det Uheld at træde Jdes Hjortel itu.

„Den Tid kommer vel“, sagde han, „da jeg kan betale eder den Rift typpelild; indtil da er jeg eders Styldner, I min Gældrter.“

„Naar I bliver saa rig“, svarede Jde ubarmhjertig, „alem da ikke, at det var min bedste Hjortel, den blaa Njelsk, stulken med Verler, som jeg tog i Aro efter min Moder. Spv Verler, Anud, gif i Løbet og bløde traadte itu — saa, der har vi Thomas!“

Det var ganske rigtig Thomas Kruse, der kom srentrende dem i Møde og stirede paa dem med et hæderfuldt Blif. Hvor stor Umage havde han ikke gjort sig for at vinde Jde Niesdatters Gunst, og dog slyede hun ham; men hos Anud Mogensen dvæled hun gerne. Han lod Anud velkommen med et Nit og sagde:

„Hvorfor skrifter du om her uden for Gaarden, Jde? Om du saa slynes, vil jeg lefbage dig ind til de andre Kvindfolk, hvor din Plads pasfeligst er.“

„Du har alle Dage været en Stud, Thomas“, svarede Jde hjært; „dog er du ikke min Formnnder, det jeg ved af. Som du ser, er her kommet Gæster i Gaarde. Margarete Mogensdatter er med Anna i Lunden, hvor nu Anud fører mig hen.“

„De Gæster, som komme ind ad Jordøren, blive mest høvift modtagne“, sagde Thomas. „Aa dig, Jde, kendes det, at vossen Mø er ond at vogte.“

„Lad det ikke sætte dig Krøllet i Vandem“, svarede Jde med et Smil. „Sid hver Mand kunde vogte sig selv, som jeg kan vogte mig!“

„Du kan trngt stole paa“, tog Anud til Orde, „at hvor jeg er nærværende, der bliver Jde Niesdatter ikke serti andensfeds hen, end der, hvor hun selv vil.“

„Da kunde jeg dog“, svarede Thomas i usfrylig Harme, „enske hende bedre Vogter end dig, den Vansbyrding, du er.“

Anud saa paa Thomas, som om han ikke slyraks fattede, hvad denne mente.

„Kom, Anud“, bad Jde bønlig, „gaa nu med mig og forfjøl ikke den Ordrtid videre.“

Men Anud hørte hende ikke, det arbejdede i hans Hooved, og som gennem en Laage fremdukkede flere Minde, halvt dugt Ringeagt, der vises ham, og læselig henfaldende Ytringer. Alt samlede sig til eet og gjorde ham flog paa, hvad Thomas mente. Noget tung af Forland, som han var, havde han tidligere ikke brudt sit Hooved dermed og i ungdommelig Sorgsløshed ikke agtet derpaa; men nu, da Thomas slyngede ham Fornærmelsen lige i Ansigtet, fik han Ejnene op og indfaa, at Thomas og flere mente, at han var en Segfærdson. Hans Kinder bleve hvide som et Lagen, og han stirede vildi paa Thomas; men Jde, som blev rød ved at se ham saaledes, lagde sin Haand paa hans Lem og sagde:

„Bryd eder ikke om det, Thomas der sagde, Anud! Det er en stor Løgn.“

Anud brast ud i en vild Latter.

„Det maa vel være en Løgn, Thomas, ikke sandt?“ spurgte han og lagde Haanden paa sit Sværdhæfte.

Thomas indfaa, at han havde fortløbet sig, især ved at krænte en Gæst saa højt, hvorfor han, uagtet han ingenkunde var sejt, slat Piben ind og svarede, stant i en tvær Tone:

„Jeg haaber, at Jost tun lyve dig det paa.“

„Ret saa“, svarede Anud, „der frelste du dit Liv.“

„Du skal til hver Tid finde mig rede“, sagde Thomas med rnyktet Panbe, „hvis mine Ord ikke have gjort dig Fjlybest.“

„Endnu bedre det!“ svarede Anud. „Regnstabets Time kan komme, før du tror.“

Derpaa vendte Anud sig fra ham, og Jde drog ham med sig, ikke ud i Lunden, men ind paa Gaarden, da han tænkte, at de inde snarest vilde blive alene. Kristoffer var nemlig bortrejt, hans Hustru Anna Søefeld slyffsat i Fædeburet, og de andre vare i Haven.

(Fortættes.)

*) 23. April.
) Uordenbef.